

Stormie Omartianová

Z TEMNOT KE SVĚTLU

Autobiografie

17.

MÍT NĚJAKOU CENU

Poslední z trojích ocelových dveří se za mnou zabouchly, až jsem se zachvěla. Vstupovala jsem do ženské věznice v Oregonu. Všechny věci jsem musela nechat venku, měla jsem s sebou jen papír s poznámkami.

Když jsem procházela dlouhou sterilní chodbou, doprovázena z jedné strany vězeňským kaplanem a z druhé vězeňskou ostrahou, klapot mých podpatků se rozléhal celým křídlem vězení. Ruce i čelo se mi potily, srdce mi tlouklo a nohy byly tak slabé a nejisté, že jsem nevěděla, jestli mě udrží. Sucho v ústech mi bránilo polknout a zmocňovala se mě nevolnost. Říkala jsem si, proč jen jsem udělala některá rozhodnutí, která mě dovedla až na tohle místo.

„Co mě tu asi čeká?“ přemýšlela jsem. „Co když mě vězeňkyně budou nenávidět? Vážně se bojím, Bože. Prosím, pomoz mi, ať to nějak zvládnou.“

Jak jsem se modlila, vybavila se mi jeho slova: „Já tě nikdy neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ Opakovala jsem si je stále dokola a děkovala mu, že se na jeho zaslíbení mohu vždy spolehnout.

Vešli jsme do místnosti s nízkým stropem a spoustou kovových skládacích židlí, které byly ledabyle rozloženy v řadách čelem dopředu.

„A jsme tady,“ řekl kaplan.

„Tady?“ vyhrkla jsem a snažila se potlačit pocit zklamání z tak neútného prostředí.

„Ano, jsme velmi rádi, že máme v téhle místnosti nový přehrávač; můžete na něm pustit své nahrávky. Chcete si odskočit, než přijdou vězeňkyně? Máte ještě deset minut.“

„Ano, díky,“ řekla jsem nedočkavě. Odjakživa jsem toalety používala jako své útočiště, kde jsem se mohla dát trochu dohromady. Šla jsem s dozorky- ní za roh, otevřela mi dveře jedním ze svých mnoha klíčů a zůstala čekat na chodbě. Já jsem se zamkla v jedné z kabiněk, zaklekla jsem vedle záchodové mísy a modlila se: „Pane, pomoz mi! Potřebuji tvoji sílu, tvou moc a tvá slova. Buď dnes večer víc než kdy jindy nad tímto vězením.“

Když jsem znovu vstoupila do té velké místnosti, už tam stála žena, která mě do tohoto vězení přivedla. Trvalo jí víc než rok, než získala potřebná povolení,

abych zde mohla spolu s dalšími lidmi po tři dny mluvit s vězenkyněmi.

„Jak se cítíte?“ zeptala se.

„V Ježíšově jménu skvěle,“ odpověděla jsem pozitivně. „Jinak dost mizerně,“ přiznala jsem.

Smála se a souhlasila, že je na tom úplně stejně.

„OK, vězenkyně už jsou na cestě,“ informoval nás kaplan. „Můžete se posadit na ty židle vpředu u zdi.“

Posadily jsme se a s napětím čekaly, než vězenkyně jedna za druhou napochodují dovnitř. Začaly zabírat židle odzadu a jen váhavě postupovaly dopředu. Nebudily dojem velkého nadšení z toho, že tam jsou.

„Netušila jsem, že dnes pustí dovnitř i mužské vězně,“ zalapala jsem po dechu, když jsem si všimla některých vězňů s krátkými mastnými vlasy a s cigaretou v koutku úst, oblečených v pracovních džínách, kožených bundách, s bagančaty na nohou. Tvářili se neústupně, drsně a našťvaně, jako by dostali na výběr mezi touto přednáškou a celonočním úklidem latrín.

Pak sem se ale podívala blíž. „To nejsou chlapi, ale ženy!“ zjistila jsem s údivem.

Modlila jsem se po celou dobu, ale teď jsem svou modlitbu ještě zintenzivnila. „Bože, opravdu tu musím mluvit? Třeba ještě není pozdě celé to zrušit. Myslím, že to nezvládnou!“

„Já jsem Vykupitel,“ promlouval opět k mému srdci. „Já všechno obnovuji. Mohu odejmout veškerou bolest, zranění i šrámy, a nejenže je dokážu uzdravit, ale mohu jim dát smysl.“

„Ano, Pane, já vím. Já vím, že chceš, abych jim to řekla, ale mám strach, že nebudu schopna slova. Pomoz mi, Pane, až budu mluvit, a dotýkej se tím jejich srdcí. A odpusť mi, že jsem hledala únikovou cestu, když jsi mě sem poslal s tak důležitým poselstvím pro ty, které miluješ.“

Pohlédla jsem na svůj papír, kde jsem měla v poznámkách své svědectví. Pečlivě jsem si je v letadle přepsala, ale když jsem vzhlédla k vězenkyním, které na mě hleděly podezřívavě s rukama složenýma na prsou, bylo mi jasné, že nepotřebují moje poznámky, ale mé srdce! Potřebují mou lásku, potřebují se dozvědět, že Bůh je čeká s otevřenou náručí, když se k němu obrátí. Odložila jsem tedy svůj papír. Došlo mi, že jakmile s nimi ztratím oční kontakt, je konec.

Místnost byla plná nejen vězeňkyň, ale i cigaretového dýmu. Nekuřáci tady byli určitě v menšině. Když mě představovali, modlila jsem se, abych se nerozkašlala. Také jsem Bohu děkovala za to, že jsem se rozhodla vzít si na sebe kožené kalhoty a boty, a ne jedny ze svých hedvábných šatů, které jsem ráda nosila, když jsem přednášela ve sborech.

Konečně přišel čas začít mluvit. Vstala jsem, pohlédla každé z nich zpříma do očí a jazykem ulice jsem spustila svůj příběh. Popisovala jsem týrání v dětství a jak jsem kvůli tomu vyrůstala s pocitem, že jsem nechtěná a nemilovaná. Vyprávěla jsem jim o svém hledání přijetí a jak mě to vedlo ke špatným rozhodnutím, kvůli nimž jsem se dostala do potíží. Zmínila jsem, jak jsem brala drogy, šla na potraty a pokusila se o sebevraždu, až se můj život nakonec zhroutil. Vyličila jsem den, kdy jsem se setkala s Bohem, kde jsem se nacházela a jak jsem poznala Ježíše. Pozorně mi naslouchaly, když jsem jim barvitě popisovala peklo, jímž jsem si prošla, v kontrastu s nynějším pokojem a vnitřní rovnováhou, které jsem v Bohu našla.

V závěru vyměřeného času jsem jim řekla: „Krátce poté, co jsem poznala Ježíše, jsem se jednou podívala zpátky na svůj život a měla jsem pocit, že se rozpadl na milion kousků. Truchlila jsem nad tím, protože jsem si neuměla představit, jak by se to někdy zase dalo poskládat dohromady. Ale Bůh promluvil k mému srdci slovy: ‚Já jsem Vykupitel. Já obnovuji všechno. Nezáleží na tom, co jsi udělala, nezáleží na tom, co se ti stalo. Mohu odejmout veškerou tvou bolest, zranění i jizvy, a nejenže je dokážu uzdravit, ale mohu jim dát smysl.‘“

Pak jsem jim pověděla, že v den, kdy mi Bůh řekl tato slova, jsem napsala píseň *Kousky*.⁷ Zavřela jsem oči, zhluboka jsem se nadechla a zazpívala jsem ji pomalu a jemně, jako když mi poprvé přišla na mysl.

„Kousky ... kousky,
tisíce kousků mého života,
rozházených do všech stran.
Některé z nich postrádám
a vím, že je nikdy nedokážu
znovu poskládat.

Kousky... kousky,
tisíce kousků mého života,
skládačka nedokončená,
zpreházená, nesmyslná.
Kdo ji kdy dokáže
znovu poskládat?

Ve vidění za bílého dne,
které vyvstalo v mé mysli,
spatřila jsem Ježíše, jak ke mně jde
a v rukou drží mé sny.

7 „Pieces“ – text: Stormie Omartianová, hudba: Michael Omartian.

Soucitně ke mně promluvil,
 svou dlaň na mě položil,
 a v druhé ruce držel cosi,
 co bys nikdy nevěřil.
 Řekl jen: „Kousky ... kousky,
 všechny kousky tvého života mám,
 tisíce střípků každého dne,
 mohu je znovu poskládat,
 už se nemusejí rozpadat.
 Mohu je znovu poskládat,
 nikdo jiný to nemůže udělat.
 Ne, nikdo jiný to nemůže udělat.“

Při posledním tónu jsem otevřela oči a spatřila jsem něco, co budu navždy považovat za zázrak. Téměř všichni v místnosti plakali. Dokonce i někteří dozorcí. Ty drsné vězenkyně, které jsem zpočátku považovala za muže, si stíraly slzy z tváří. Některé měly papírové kapesníčky a mnohé si zabořily tváře do dlaní a potichu vzlykaly. Jejich tvrdé výrazy roztály a objevila se něžná krása.

Na okamžik jako bych cítila všechnu bolest nahromážděnou v místnosti, bylo to k nesnesení. „Ach, Bože, je tady tolik utrpení!“ plakala jsem spolu s nimi. „Děkuji, Duchu Svatý, že jsi přišel naplnit potřeby těchto žen a pomohl jim, aby tě poznaly.“

Vězenkyně začaly tleskat, nejdřív tiše, ale pak to přerostlo v hlasitý jásot a potlesk vestoje. Věděla jsem, že tleskají přítomnosti Boží, která tu byla citelná. To nešlo popřít, ať už to chápaly, nebo ne. Ledy a zdi byly prolomeny, obranné valy zbořeny. Boží láska pronikla skrze ně.

V následujících třech dnech téměř polovina přítomných žen přijala Ježíše do svého života a mnohé z nich zakusily uzdravení z minulých zranění. Nějakým způsobem Bůh zasáhl všechny jejich životy – včetně mého – a mnohé z nich se změnilы nevratně.

Bůh splnil svůj slib. Můj život měl nyní smysl a cíl. Ale nestalo se to ze dne na den. Ve skutečnosti to trvalo celých čtrnáct let. Během nich probíhalo po kouskách stále nějaké uzdravování a osvobozování, které se vždy týkalo nějaké specifické oblasti. Ne, rozhodně to nenastalo ze dne na den, ale nakonec to *nastalo*. Bůh vzal všechnu mou bolest, všechny mé jizvy... a nejenže je uzdravil, ale dal jim nový smysl.

V tom spočívá plnost Božího uzdravení.